

Nikola Francová

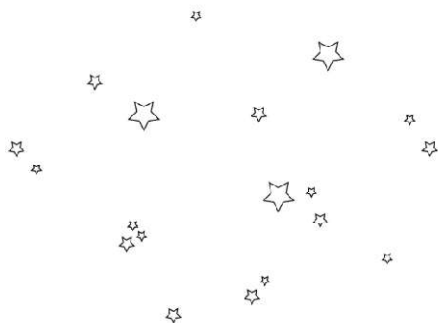
DOBROU NOC

Mezi sny a realitou je tenká hranice - ona ji překročila...

DOBROU NOC

NIKOLA FRANCOVÁ

Řikonín, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Řikonín 22, Brno – venkov
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako 64. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Nikola Francová
Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Nikola Tabáčková,
Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Solisky: @IG pisalka_chaloupka

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:
978-80-53031-05-9 (epub)
978-80-53031-06-6 (mobi)
978-80-53031-07-3 (PDF)

Anotace

Sharon trápí sny, které jsou až děsivě skutečné.
Ocitá se v nich na neznámých místech a ráno se probouzí
se zraněními, která si nedokáže vysvětlit.

Vídá v nich tváře ztracených lidí a cítí jejich strach.

Vedou ji k místům, kde se záhadně ztratili, ale také ji vtahují do
temného světa plného nebezpečí. Při pátrání po ztracených osobách
se může spolehnout jen na svého přítele a talentovaného detektiva.

Společně rozplétají tajemství, která jsou hlubší a děsivější, než si
dokázali představit.

Sharon však ví, že musí najít odpovědi rychle – její životní síly
totož pomalu slábnou a hranice mezi snem a realitou
se začíná děsivě protínat.

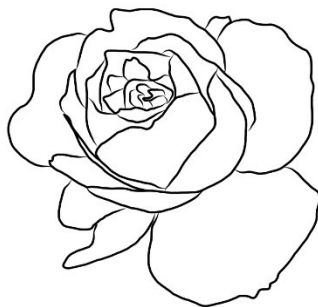
VĚNOVÁNÍ

Mým sourozencům.

Šárce, za to, že jsi ta nejlepší starší sestra.

Bohoušovi, za to, jaký jsi. Náš bráška, který na nás dává pozor.

Veronice, za to, že jsi mě držela, když jsem to potřebovala a ukázala mi, jak nebýt jen máma.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola 1.

„Nevím, co jsem si myslela, jsem normální kráva!“

„Ne, nejsi, jen si prostě měla pech.“

„Jo, ten já mám pořád, ale už toho mám dost. Nikdy se tam nevrátím, přísahám,“ pozvedla dva prsty na důkaz.

„Jo, jasně, dostala jsi totiž padáka,“ zasmál se hrdelně její věčný kamarád a už uhýbal polštáři, který po něm hodila.

„Same, kdybys byl kamarád, tak bys mi konečně zařídil práci u vás v novinách. Pak by se mi nestalo, že bych musela dávat výpověď nebo dostala padáka.“

„Sharon, kdybys nebyla tak akční, nikdy by ti nikdo žádnou výpověď nedal. Přemýšlela jsi někdy nad tím, že chyba asi nebude v těch šesti žurnalistických stanicích, ale v tobě?“

„Mám tě zabít?“ zamračila se na něj.

„Nechci tě ranit, ale...“

„Jestli mě nechceš ranit, tak vynech ale. Jsem prostě taková, chci vědět vše do detailů. Vždycky jsem taková byla,“ hájila se, jak jen mohla.

„A v tom to asi bude. Nebudu ani počítat, kolikrát jsi mě dostala do problémů ale hodněkrát, a i když jsme byli děti. Přestaň se starat o věci, do kterých ti nic není, a udržíš si práci.“

„A ty přestaň chlastat moje pivo,“ vytrhla mu plechovku z ruky a napila se. „Jen jsem chtěla vědět o té kampani víc, netušila jsem, že najdu šéfa in flagranti se sekretářkou. A už vůbec ne, že za mnou stojí jeho žena,“ zasmála se, když si vzpomněla, jak se ta nebohá hubená blondýnka schovávala za tlustého šéfa, když ji chtěla paní šéfová zlikvidovat svou botou. „Myslela jsem, že se dozvím něco o případu,“ udělala si malý culík ze svých krátkých černých vlasů. „Ser na to, pustíme si ten film, nebo co? Prostě jsem zas vyletěla, jako bych byla nevěrná já, ale co... Mám přece kamaráda, který mi zařídí místo u sebe,“ posadili se společně na gauč a zapnuli televizi, kde zrovna běžely zprávy.

„Jak už bylo řečeno, tělo mladé dívky bylo nalezeno právě v tomhle domě. Podle všeho se jedná o Mellisu McFilingerovou, která zmizela před čtyřmi lety...“

„Je šílené, jak se najednou věci vyvinou. Pamatuješ, jak zmizela a já jsem ji několik týdnů viděla ve snech?“ Najednou je všečen smích přešel.

Tu dívku sice neznali, ale i tak jim přišel její osud líto.

„Jo, pamatuju a dost jsi mě tím děsila. Nějaký volání ze záhrobí a stará bába, co vlastně nebyla stará bába, ale jen hromada chodících pavouků,“ oklepal se děsem.

„Tebe? Víš, jak jsem byla vyděšená já, když jsem se probudila a nevěděla, co se děje a kde jsem, než mi došlo, že šlo jen o sen? Od té doby se nekoukám na zprávy.“ Rychle přepnula program.

„Ani se ti nedivím. Byla jsi tím případem tak posedlá, že tě vyhodili z práce,“ potichu se zasmál, za což si vysloužil loktem do hrudi. Vykulil své modré oči bolestí a zadržel dech. „Zákeřná mrcho, řeknu to mámě,“ vydechl.

„A já tátovi,“ vyplázla na něj jazyk a konečně zapnula film, na který se těšila.

Se Samem se znala už od samého dětství, skoro jako by si byli sešli z nebe. Byl její nejlepší kamarád a nikdy by ho za nic nevyměnila. I když jí někdy dost pil krev, věděla, že si z ní dělá jen legraci, a taky že pomsta bude krutá. Mnozí si mysleli, že jsou milenci, ale tak tomu nebylo. To by narušilo jejich vztah jako takový a oni na sebe nikdy nekoukali jako na ženu a muže. Prostě si tak nepřišli, což nikdo nedokázal pochopit, protože Sharon byla krásná černovláska s blanžky modrýma očima a velkým poprsím a Samuel se podobal Kenovi. Blond vlasy jako slunce a světle modré oči, k tomu dost běhal, takže měl atletickou postavu. Byl vysoký a vlastnil krásný, sympatický úsměv.

„Same,“ zamumlala, když mu pomalu usínala na rameni, protože ji vybraný film vážně nebavil.

„Hm,“ nácpal si pusou popcornem a hltal obrazovku. „Že mi domluvíš aspoň pohovor?“

„Pokusím se,“ slíbil a ona se pomalu oddávala snům.

Kráčela hustou lesní mlhou, která se držela při zemi. Ohlížela se kolem sebe, měla pocit, že ono místo zná, jen si nemohla vzpomenout. Bosá chodidla se zabořila do mechu a ona ucítila mokro na kůži. Byla jí zima. Objala se pažemi a při každém výdechu jí z pusy vyšla mrazivá pára. Měla na sobě jen kraťasy a tílko. Mlha zhoustla a pomalu ji celou objala. Nemohla dýchat, chlad jí doslova mrazil hlasivky. Chtěla křičet, utéct, ale nemohla se ani hnout. Podívala se k zemi a uviděla důvod. Ruce, které vypadaly jako kořeny, ji držely za kotníky a nechtěly ji pustit.

Prudce zvedla hlavu, protože nad ní něco proletělo, zkoumala oblohu, ale krom měsíce tam nic neviděla. Ještě nikdy se takhle nebála. Po tváři se jí rozlil proud slz a celá se rozklepala. Ruce kolem kotníků zatáhly a ona spadla k zemi. Zaslechla smích. *Někdo se jí vysmíval?* Mlha už nebyla mlhou, ale mléčnou clonou, přes kterou nic neviděla. Zrychleně dýchala a snažila se uklidnit své zběsile tlukoucí srdce. V hrdle jí zašimralo, jak moc se snažila křičet, ale nešlo to.

Cítila, jak se prsty prodloužily, přesně jako kořeny, a postupují výš přes její kotníky, lýtky, stehna a pas, kde se zastavily. Přestala dýchat a z úst jí vyšel tlumený vzlyk. V mléčné mlze si všimla tmavého stínu. Přibližoval se. Táhl se po jejím těle.

Chtěla utéct, couvat dozadu, ale ty kořence prstů ji doslova škrtily. Zařezávaly se jí do kůže, až jí tekla krev. Vykřikla tlumeně bolestí a zvedla hlavu k oblakům. Byl tam stále jen měsíc, kulatý a osamělý. Nestíhala dýchat a její mozek zrovna potřeboval vysoký přísun kyslíku, aby vše pochopil. Stín se po ní plazil a donutil ji, aby si lehla. Bránila se, ale vše bylo marné. Čím více vzdorovala, tím více se do ní zaryly kořeny a ona vážně nechtěla umřít. Bála se, že ji rozpůlí. Stín už byl skoro u jejího obličej.

Zavřela oči, aby se na něj nemusela dívat. Nechtěla nic vidět ani vědět. Nechtěla se podívat té stvůře do obličej, protože věděla, že nepřezije. Hlavou jí běžela jen modlitba k Bohu, aby ji opatroval, když

v tom... Najednou vše zmizelo. Na těle už necítila žádnou tíhu, ani kořeny prstů, ani chlad, dokonce mohla otevřít pusu.

V lese nastalo ticho, mlha zas klesla k zemi a dala se na ústup. Jako by tomu modlitba pomohla. Sharon se rozhlédla kolem sebe. Nebyla si jistá, co to znamená, ale hodlala toho využít. Dokud to jde, uteče. A tak vstala, ještě se podívala pod tílko na pas.

Krvavé jizvy kolem dokola jejích boků neznačily nic dobrého. Stáhla zas tílko a podívala se před sebe, když vtom přímo před ní stála znetvořená harpyje s rudými vlasy a pisklavě zaječela.

Sharon vykřikla s ní a tím se probudila, ale zařvala i ve skutečnosti a zrovna, když byl film natolik napínavý, že Sam hltal obrazovku a ani nedýchal.

„Do prdele!“ vyjekl jako ženská a vyhodil popcorn do vzduchu. Sharon se držela za srdce a zhluboka po své noční můře oddechovala. Vtom ucítila bolest a mokro na svých bocích. Vyhrnula si tílko a viděla úplně stejné krvavé otlačeniny jako ve svém snu.

Kapitola 2.

V autě panovalo neobvyklé ticho, což vůbec nenasvědčovalo tomu, kdo v něm seděl. Skoro vždy se Sam a Sharon měli o čem bavit. Ještě se nestalo, aby jim něco vzalo slova. Jenže to, co se odehrálo u ní doma, oba vyděsilo takovým způsobem, že prostě neměli co říct. Zrovna jeli z nemocnice, kde Sharon ošetřili. Na otázku, jak se jí zranění stala, odpověděla, že se při práci na zahradě zamotala do ostnatého drátu. Co jiného měla říct? Sama nevěděla, co se jí vlastně stalo... a Sam? Ten byl stále ještě v šoku. Zastavil u jejího bytu a vypnul motor. Světla od auta přestala osvětlovat ulici a on se na ni podíval.

„Jsi... no... já...“ nevěděl, jak začít.

„Jo, jsem v pohodě,“ kývla, ale ani se na něj nepodívala.

„Ne, to, sakra, nejsi!“

Vztekle bouchl do volantu a pak si opřel ruku o okno a poškrábal se na hlavě. „Co se to, proboha, stalo?“

„Nevím,“ pokrčila rameny. Ještě se stále trásla z onoho snu.

„Mluv se mnou, Sharon,“ chytil ji za ruku a podíval se na ni.

„Není co říct. Já sama nevím, co se stalo, Same. Prostě...“ hlasitě se nadechla. Kdyby mu řekla o svém snu, stejně by jí nevěřil, ani ona sama tomu nevěřila. „Jsem unavená po těch lécích, co mi dali. Půjdu si lehnout,“ vzala za kliku a chtěla otevřít, ale Sam zase zamkl.

„Nikam!“ řekl tvrdě. „Nepustím tě pryč, dokud mi neřekneš, co se děje!“

„Do prdele, já nevím, co se děje! Prostě jsem jen usnula a zdál se mi divný sen, a pak jsem se probudila s tímhle!“ ukázala tvrdě na svoje obvázané boky a křičela.

„Sen?“ zamračil se, až se mu mezi obočím udělala malá vráska. „Myslíš, že s tím má něco společného?“ řekl naprosto vážně.

„Bojím se na to jen pomyslet, Same,“ promnula si spánky.

„Dobře, uděláme tohle. Půjďme nahoru a sepíšeme si, co v tom snu bylo, a zkusíme na něco přijít,“ pohladil ji po noze, aby se přestala tak trást. Podívala se na svého nejlepššího přítele a kývla na znamení souhlasu.

„A nad hlavou mi proletěla harpyje,“ zajela si prsty do vlasů podepřela si hlavu.

„A ty kořeny nebo prsty, nebo co vlastně bylo, se ti omotaly kolem boků. Přesně tam, kde jsi měla ty šrámy?“

„Jo, a šlo spíš o prsty a rostly jako kořeny. A ta mlha se změnila v mléčnou clonu.“

„A co zápach? Cítíla jsi něco?“

„Jen chlad, strašnou zimu a vůni lesa.“

„Myslím si – tedy, pokud budu skeptický, že tě ten sen má před něčím varovat. Kdybych to neviděl na vlastní oči, myslel bych si, že ses zbláznila, ale viděl jsem vše a nechci, aby se to opakovalo.“

„Myslíš, že by mohlo?“ zděsila se. Neuměla si ani představit, že by se něco takového mohlo opakovat.

„Já nevím, Sharon. Tohle by se nemělo stát ani jednou.“ Prudce vstal a začal chodit sem a tam. „Ale asi by ses měla připravit na to, že ta možnost tu je,“ podíval se na ni se vši vážností. Sharon nasucho polkla a zůstala na něj zírat. Pokud je to, co říká Sam, pravda, už nikdy neusne.

Samo sebou, že to nevydržela, jen co zapnula televizi, usnula i s kávou v ruce, která se rozlila po její dece, a kapičky tekutiny dopadávaly na podlahu. Ono hrozné *kap, kap, kap*, působilo jako hypnóza. Melodický zvuk ji zavedl do jiné dimenze, tentokrát na rozkvetlou louku. Opět byla bosá, slunce jí hladilo pokožku a příjemně svítilo. Muselo být něco kolem poledne, protože cítila ranní studený vzduch. Na sobě měla bílé svatební šaty a ve vlasech věneček ze sedmikrásek. Užívala si každý krok, a dokonce se usmála.

Rozhlédla se kolem sebe a uviděla jen samé květiny všech možných barev. Kousek opodál stála jabloň. Doslova ji k sobě volala. Šla k ní

a posadila se tak, že se opřela zády o kmen, zavřela oči a skoro usnula. I v tom snu cítila, jak je unavená, jenže kmen se jí zařezával do páteře, tak změnila polohu. Pořád se necítila pohodlně. Otočila se a zjistila, že má v sobě kmen díru. Zamračila se. Nepatřila tam, prostě neladila s přírodou, s tím, co kolem sebe viděla. Jako by do toho kmene někdo díru udělal schválně. Strčila do ní prsty, co nejvíce. Něco nahmatala. Lístek. Už tam ležel asi déle a měl ohořelé rohy, jako by ho chtěl někdo takhle *vylepšit*. Zkoumala ho ze všech stran, a pak ho otevřela. Nestihla si obsah pořádně prohlédnout, protože se probudila.

Hned si šla sen zapsat, musel něco znamenat. Netušila co, ale určitě jí chtěl něco říct.

Dlouho poté nemohla usnout, nejenže se bála toho, co se jí zas bude zdát, ale taky nemohla zapomenout, jak jsou ty sny živé. Jako by jí vážně něco říkaly. Ale co? Co jí, sakra, chtěly říct?!

„Bože, Sharon, měla by ses vzpamatovat. Nic to není. Jde jen o sny,“ promluvila k sobě. Nějak zápasila sama se sebou. Tohle přece nebylo normální. Postrádalo to logiku. Zalezla tedy zas do postele a otočila se na bok, ale jizvy na něm jí daly jasně najevo, že to nenormální se stalo a má dokonce i památku. Přitáhla si deku blíže k tělu a skrčila se do vyděšené krevety. „O nic nejde. Je to jen hloupý sen,“ opakovala si, aby se přestala bát, ale zběsilý tlukot srdce jí nedovolil jen tak usnout.

Bylo něco kolem desáté, když ji probudil mobil.

Zvedla ho s nesympatickým *hm*.

„Dobré ráno, tak jaké jsi měla sny?“

„Same, celou noc jsem oka nezavřela, dej mi pokoj.“

„Ty se válíš v posteli a já už jsem dávno v práci. Jak je ten svět nespravedlivý,“ poznamenal.

„Tak se trochu snaž a domluv mi pohovor,“ vylezla z postele a upravila si rozcuchané vlasy. Šla rovnou do kuchyně, kde si zapnula konev. Kávu, nutně potřebovala kávu a něco na bolest hlavy.

„Dnes ne, není tady šéf a popravdě, musím dělat na článku. Zjistilo se totiž, že zmizela další holka. Jmenovala se Diana Khanyšky, nějaká Ruska. Za půl hodiny bude tiskovka a já tam musím jít, a pak mám taky dobrý tip na rozhovor. Mohl bych z toho dostat co nejvíc, ale bohužel musím mít i tu tiskovku, a to je právě důvod, proč ti volám,“ zněl najednou tak mile a láskyplně.

„Co potřebuješ?“ zalila si kávu a vyskočila na linku.

„Nestíhám obojí, takže bych ti poslal seznam otázek a ty bys za mě mohla zaskočit kvůli tomu rozhovoru. Víš, jako že by sis zahrála na žurnalistu.“

„Same, ty nebýt můj nejlepší kámoš, tak bych ti teď nabídla za takovou bombu sex,“ zaradovala se, ale na druhé straně slyšela, jak se Sam něčím dusí.

„Bože, jsem se celej zasral, takhle na tu tiskovku fakt jít nemůžu.“

„Náhodou, nevíš, o co přicházíš,“ zasmála se.

„Sharon Oberylová, ty mě svádíš?“ laškovně se zeptal.

„Tebe? Nikdy. Jsi totiž moje nejlepší kámoška a nejsi můj typ. Já radši hajzlíky,“ zavrčela.

„Jo, pravda, a pak brečíš. Hele, tak co, skočíš mi tam?“ změnil raději téma.

„A co z toho budu mít?“ vzala z košíku červené jablko a kousla si.

„Já to úplně věděl. Domluvím ti ten pohovor, a pokud odvedeš dobrou práci, budu tě tím propagovat. Stačí?“

„Odvedu tu nejlepší práci, uvidíš,“ seskočila z linky a šla se připravit. „Pošli mi ty otázky a adresu. Hned tam pojedu.“

„Posílám a díky.“

„Neděkuj, dělám to ze sobeckých důvodů. Zdarec,“ típla hovor a vytáhla ze skříně čisté oblečení. Džíny, triko a sako. Ještě se u dveří koukla na adresu a zafuněla. „Bože, vždyť jde o bordel,“ zaklonila hlavu. No nic, bude si muset zvykat, pokud chce dělat tuhle práci, tak si nesmí vybírat. Nasadila si boty a vyšla z bytu.

Auto zaparkovala hned u budovy s názvem Žhavá láska. Pomyslela si, jak trefné. Vystoupila a okamžitě se na ni sneslo několik pohrdavých pohledů. Na chodníku stálo několik prostitutek a kousek dál seděli jejich pasáci, aby si své ovečky pohlídali.

„Čau, krásko, nehledáš práci?“ přišel k ní jeden z nich. Na hlavě měl černý silonový šátek a kolem krku se mu pyšnilo plno zlatých řetězů.

„Vypadám jako někdo, kdo by pro tebe chtěl pracovat?“ pozvedla obočí.

„No, prdelku máš dobrou a kozy...“ kousl se do jazyka, „jen do nich zabořit obličej. „Doslova si říkáš o to, abych ti to udělal drsně,“ naklonil se k ní a přičichl k jejím vlasům, „a zezadu,“ obešel ji, a přitom si ji prohlížel, jako by byla nahá.

„Dost blbý odhad, ale víš co, radši bych se dala k celibátu, než abych pro tebe šlapala,“ zamávala mu prsty a šla rovnou do klubu. Ještě zaslechla, jak se mu ostatní muži smějí, ale ani to ji nevzrušovalo. Posadila se k baru a čekala, až k ní přijde obsluha.

„Co si dáš?“ zeptal se barman. Měl černé vlasy, svalnaté ruce plné tetování, velké hnědé oči, ostře řezaný obličej a strniště na tváři.

„Malý pivo,“ podložila si hlavu rukou a sledovala každý jeho pohyb. Barman se na ni usmál, vrátila mu úsměv a dál ho sledovala.

„Tady,“ postavil před ni sklenku. „Copak tu pohledáváš? Nevypadáš jako někdo, kdo by tu měl co dělat,“ opřel se rukama o bar a naklonil se k ní. Sharon se rozhlédla po klubu. Nikdo tam nebyl krom nich dvou. Stoly byly prázdné a místností se ozývala tichá hudba.

„Hledám jednu dívku. Jmenuje se Tea Balhum.“

„Baghlum,“ opravil ji. „Znám ji. Co zase provedla?“

„Nic, tedy aspoň myslím. Posílá mě Sam, mám s ní udělat nějaký rozhovor.“

Barman se na ni podivně zadíval a pak se, stejně jako ona, rozhlédl po klubu.

„Tady ne, pojď za mnou,“ ukázal jí hlavou směr a ona trochu zaváhala. Neměla by s cizími nikam chodit. To už jí tloukli do hlavy jako malé holce, ale teď v tom bylo něco, co ji lákalo a nešlo jen o barmanův pevný zadek. Tak se tedy zvedla a šla. Vystoupali tiše schody a barman zmizel v nějaké místnosti. Tohle se jí nelíbilo. Její instinkt jí radil, aby okamžitě zmizela, ale zvědavost byla silnější. Šla nejspíš dál. V místnosti byla tma jako v pytli.

„Haló jsi tu?“ hlas se jí strašně klepal. V tu chvíli ji někdo chytil za ruku a stáhl ke zdi. Chtěla vykřiknout, ale něčí dlaň jí zacpala ústa.

„Co chceš?“ teplý dech jí projel přes obličej. Cítila z něj mentolky. „Ona s tou zmizelou nemá nic společného.“

Sharon se pokusila mluvit, ale vyšlo z ní jen něco tlumeného. Dlaň na jejích ústech povolila a ona se zhluboka nadechla.

„Ty jeden magore! Málem jsem se posrala strachy. Nechci nikomu ublížit. Jen tu zaskakuju za kamaráda,“ strčila do něj a rozsvítila. „Na tohle seru, nepotřebuju si přivodit infarkt,“ ještě jednou do něho bouchla, a pak chtěla odejít, ale barman ji opět chytil za ruku a natlačil ji na zeď. Opřel se o ni tělem a zavrčel.

„Proč bych ti měl věřit?“ díval se jí upřeně do očí, a pak sjel očima na její rty.

„Nevím,“ nenapadlo ji nic lepšího, „kde je Tea? Vážně bych potřebovala ten rozhovor.“

„Víš, jde o to, že Tea... jak jen to říct.“

„Anglicky?“

„Haha, vtipný...“ řekl ironicky. „Jde o to, že Tea jsem já.“

Kapitola 3.

„Co-že... jak můžeš být ona, když jsi ty?“ zařvala hystericky a ukázala na něj prstem. Tohle byl jen hloupý vtíp. Někde musela být skrytá kamera, nebo prostě něco.

„Hej, uklidni se,“ usmál se tím svým sexy úsměvem.

„Neříkej mi, co mám dělat!“ křikla hlasem o pár tónů vyšším. „Sam mi jasně řekl, že tu se mnou bude žena. O žádném chlapovi neřekl ani slovo, a stejně tu jsi a meleš mi, že jsi žena, když jsi jasnej chlap,“ ukázala na něj.

„Takže... ano, psal jsem Samovi, ale jako žena. Nechtěl jsem vzbudit podezření. Tea nikdy neexistovala. Já jsem Dianu znal. Chodili jsme spolu pár měsíců, než jsem zjistil, že dělá věci, které se mi nelíbí.“ Posadil se a ukázal na druhou židli. Sharon poslechla jako pejsek.

„Pracovala tu?“

„Ne, ona ne, ale...“ nechal větu otevřenou, zatímco sbíral odvahu pokračovat: „Nebyla o nic lepší než tyhle ženský. Ba naopak, byla ještě horší. Sháněla majiteli holky, které pak je dal do aukce.“

„V aukce?“ nechápala.

„Jde o to, že ty holky jsou vystavené na internetu a jejich cena roste. Pokaždé se objeví větší hovado s horšími praktikami. Ty holky o ničem nevěděly, přišly na normální pohovor na barmanku, obsluhu, uklízečku a podobně,“ mávl rukou.

„Pak co?“ chtěla vědět všechno, i když předpokládala, že půjde o sado maso.

„Co myslíš?“ pozvedl obočí. „Když je prodali, zfetovali je a dali zájemci. Ty holky prošly peklem. Podle všeho, co jsem se dozvěděl, tam některé z nich i umřely.“

„Ty, co se našly mrtvé,“ došlo Sharon.

„Jo, a já se bojím, že Diana se do toho namočila až moc. Že je jednou z těch, co nepřežijí. Pokud mám pravdu, tak jí zbývá strašně málo času. Zkoušel jsem najít tu stránku, ale nedostanu se tam. Prohledal jsem Dianin celej laptop, ale nic. Jako by ta stránka zmizela ze světa.

Nevím, co mám dělat,“ poprosil ji očima o pomoc, jenže ona netušila jak. Myslela, že bude dělat rozhovor, ne tajného detektiva.

„Já jsem ale jen obyčejná holka, která dostala vyhazov a co je moc zvědavá,“ řekla.

„Jo, já vím, proto jsem chtěl toho novináře. On má zdroje k tomu, aby mi pomohl. Co s tebou?“ mávl na ni rukou a otočil hlavu na stranu, jako by se na ni nemohl dívat. Jako by Sharon za nic nestála.

„Jo, co se mnou,“ urazila se. „Taky bys ale mohl projevit trochu nadšení.“

„Bylo to s tebou fajn,“ usmál se, čímž ji akorát tak naštvál.

„Jdi do hajzlu.“ Vstala, chtěla odejít, ale on ji předběhl a zatarasil cestu.

„Musíš mi pomoci, nebo umře!“

„Nemusím vůbec nic, ani nevím, jak se jmenuješ.“

„Yulian. Jmenuju se Yulian a ty jsi moje poslední naděje.“

„Tak co jsi pro mě zjistila? Máš ten rozhovor? Povídej, přeháněj.“ Posadil se natěšeně Sam na její gauč.

„Rozhovor nemám, ale...“

„Sharon, jako fakt?“

„Než začneš s tou svou přednáškou, kterou jsi trénoval už v autě, tak ti všechno vysvětlím. Tea je vlastně chlap. Jmenuje se Yulian a s Dianou měl poměr...“ odvyprávěla mu to, co se dozvěděla.

„Sakra, proč nešel na policii, však tam by tu adresu vypátrali, debil.“ Povolil si kravatu a rozepnul knoflík u košile.

„Má strach, že ho do toho zatáhnou. Je tu ilegálně a jeho doklady jsou falešné. Kdyby ho poslali zpět do Ruska, tak by neměl nic. Tam živořil a hlavně... Tohle je trochu riskantní tah, nemáme důkazy, musíme si poradit sami,“ bránila Yuliana zuby nehty. Něco se v ní zlomilo, když jí řekl poslední větu. Prý je jeho jediná naděje. Musela mu pomoci, a hlavně měla pocit, že tohle nějak souvisí s jejími sny.

Netušila proč, ale prostě ten šestý ženský smysl tam byl a hulákal na poplách.

„Jak jako sami? Sharon, ty jsi nezaměstnaná a já jsem jen novinář,“ nelíbilo se mu, co mu Sharon naznačovala.

„Ne, ty jsi *novinář* a myslím si, že bys měl někoho, kdo by nám mohl pomoci s tou stránkou. Potom už to bude jednoduché. S důkazy můžeme něco dělat, jakmile budeme mít v ruce něco, co je usvědčí, máme je,“ tleskla, aby tomu dodala sílu. Jenže Samovi se tohle prostě nelíbilo. Něco na tom bylo špatně.

„Sharon, nelíbí se mi to. Však toho chlapa ani neznáš. Jak mu můžeme věřit? Co když on organizuje ty prodeje a únosy? Není ti divný, že nechce policii ani zkusit?“ donutil Sharon přemýšlet. Uvědomila si, že o něm nic neví, šla naslepo. Neměla by mu tolik věřit.

„Asi máš pravdu,“ řekla tiše a sklopila hlavu.

„Nebud' smutná. Prostě jsi chtěla zabít čas. Znáš se, jsi moc důvěřivá a nepřemýšlíš s čistou hlavou, když tě něco nadchne, ale od toho máš mě, abych tě hlídal. Ted' mi, prosím, vysvětli jednu věc. Co znamená tohle?“ ukázal jí lístek, který našel hned při příchodu na lince a kde přibylo pár nových poznatků ze snu.

„No vidíš, zas jsem měla divný sen, tak jsem si zapsala, co vše se v něm stalo. Možná jde o blbost, už vlastně nevím, co je realita. Anebo jde o další vodítko,“ pokrčila ledabyle rameny a zadívala se na list papíru.

„A když jo?“ vzal ho do ruky a pročítal si jednotlivé body.

„Mám pocit, že ten strom znám... tedy to místo. Něco mi říká, abych ho vyhledala. Třeba tam najdu odpovědi.“

„Odpovědi na co?“ Položil papír na stůl.

„Já nevím,“ zasmála se. „Asi na to, zda jsem normální.“

„Nejsi. To vím už dávno, a proto jsi moje nejlepší kamarádka. Pokud něco cítíš, můžeme se pokusit zjistit víc,“ vytáhl mobil a začal hledat, ale než něco našel, Sharon usnula. Tentokrát se jí zdál trochu jiný sen. Jako by byla neviditelný pozorovatel v něčím životě. Stála pod schody nějaké budovy. Sharon zaslechla zvuky a skrz pootevřené dveře pronikalo slabé světlo. Pomalu, ale jistě začala stoupat. Schody

pod její vahou tiše zaskřípaly, ale ona šla dál, jako by ji ty dveře hypnotizovaly. Vystoupala na poslední schod a šla vpravo, kde byly ony dveře.

Hlasy sílily. Dotkla se starého dřeva a pomalu otevřela. Uviděla ložnici s velkou postelí s nebesy. Za nimi byli dva milenci, kteří se oddávali svým tužbám, přičemž vydávali něžné zvuky. Za normálních okolností by okamžitě odešla, ale v ten okamžik si byla jistá, že ji nikdo neuvidí, a strašně moc toužila zjistit, o koho jde. Přešla přes celou ložnici až k posteli. Chytila za tenký závěs a odhrnula ho. Ti milenci byli Diana a Yulian. Zamyslela se nad tím, proč jí sen ukazuje zrovna tohle. Prohlédla si je. Diana měla krásné dlouhé rudé vlasy, a porcelánově bílou pokožku. Pohybovala se v bocích tak ladně a smyslně, že Sharon doslova učarovala. Ani když se k ní Diana začala otáčet, neutekla. Byla si jistá, že ji nevidí, ale když se jí podívala do očí a pozvedla jeden koutek, začala si Sharon uvědomovat, že vidí.

Pomalou couvala, až narazila do malé komody. Diana slezla z Yuliana a šla k ní. Nevadilo jí, že byla nahá. Možná proto, že vypadala dokonale. Dlouhé vlasy jí zahalily prsa. Pomalu dávala jednu nohu před druhou a sebejistým krokem kráčela k Sharon. Ta koukala, jak k ní pomalu zvedá ruce, až ji nakonec chytila za ramena a otevřela pusu. Nelidsky vykřikla a z úst jí vyletělo snad milion much a všechny se vrhly na Sharon. Ta zděšením a s odporem zavřela oči. Chtělo se jí křičet, ale její podvědomí jí radilo, aby neotevírala ústa. Slyšela jejich bzukot, cítila je na svém těle. Doslova ji zahalily do tmavého závoje, ale mouchy si stejně našly cestu do jejího těla. Vlezly jí do nosních dírek, do uší a pod oblečení.

Byly úplně všude.

„Ježíši Kriste!“ vykřikla a začala do sebe bouchat, aby se jich zbavila. Upadla na zem, kde sebou házela a křičela. Už to nevydržela. Ten pocit, že je obklopena hnusným hmyzem, ji totálně odrovnal. Všude kolem slyšela bzučení, které ji připravovalo o rozum. Mlátila kolem sebe, do sebe, kopala a křičela, přičemž se jí do úst nahrnul hmyz z čehož se nakonec začala dávit. Diana se se smíchem vrátila k Yulianovi, aby dokončili svoje rozkoše.

„Sharon, Sharon, proboha, prober se, Sharon!“ křičel Sam, když sebou Sharon mlátila i ve skutečnosti. Držel ji za ramena a třásl s ní, ale ona byla jakoby posedlá ďáblem.

Sharon otevřela oči a vyděšeně vykřikla: „Mouchy, všude jsou mouchy!“

„Ne, nejsou.“

„Jo, jsou. Lezly mi do nosu, do uší, do pusy. Pohltily mě a já jsem nemohla nic dělat.“ Prohledávala se.

„Byl to jen sen, nic tu není.“ Přitáhl si ji k sobě. Byla tak vyděšená a zmatená, že na něj působila jako malá holka.

„Já už nechci, Same,“ vzlykla. Už se tolik netřásla, i ten pocit, že po ní něco leze, pomalu mizel.

Kapitola 4.

„On mi prostě lhal a já musím zjistit víc. Podle mě mi něco tají.“ Sharon se po svém děsivém snu rozhodla ještě jednou navštívit Yuliana. A ani Sam jí v tom nemohl zabránit.

„Sharon, ale proč si myslíš, že by lhal?“

„Měla jsem sen. Oni dva se spolu milovali a ona mi pak vdechla ty mouchy do obličeje. On tam jen seděl a nic neudělal. Jenom se díval.“ Chodila sem tam a máchala rukama.

„No a co?“ nerozuměl Sam. Vlastně ji nechápal celý život, ale ona už byla taková.

„Mouchy ve snu znamenají falešné lidi.“

Ale tohle jako důvod Samovi nestačilo. Uchechtl se. „Same, neopovažuj se mi smát. Už teď se cítím jako idiot, ale ber to tak, jak to je. Ty mouchy na mě vdechla Diana, co mi tím asi chtěla říct?“ Měl si odpovědět sám.

„Blbost,“ nevěřil tomu, ač byl dvakrát u toho, když měla Sharon živé sny. „Přemýšlej,“ chytil ji za ruce a mluvil na ni klidným hlasem. „Hezky se nadechneme a vydechneme,“ dělal to, co říkal. Sharon ho následovala a uklidnila se. „Tak jak ti je teď?“

„Pořád na hovno, ale oukej... nikam nejdu,“ sedla si na gauč, natáhla se pro ovládač a zapnula televizi.

„Neměla bys na to koukat, pokud se chceš vyspat. Víš, že je svět plný debilních lidí, co by ti mohli zkazit sny,“ dělal si z ní legraci, aby ji rozesmál a přivedl na jiné myšlenky.

„Same, myslíš, že to, co se mi zdá, má něco společného s Dianou, s tou zmizelou?“ nevnímala jeho vtípky a dál se v hlavě věnovala svému.

„Já nevím, Sharon. Každopádně si myslím, že bys vážně neměla koukat na zprávy. Hele, dáme od toho teď ruce pryč. Dál si zapisuj každý divný sen a soustřeď se na svoji budoucnost. Měla by sis najít práci. Já se ti tedy pokusím domluvit ten pohovor, ale nic neslibuju. Podle mého se prostě jen nudiš. Potřebuješ zaměstnat,“ řekl na rovinu Sam a poplácal ji po koleni.

I když se mu tohle všechno zdálo trochu přitažené za vlasy, byl u toho a viděl všechno na vlastní oči, takže mu vlastně nezbývalo nic jiného než Sharon věřit. Trochu se mu připomněly doby, kdy byli ještě malí a Sharon se zdály divné sny od té události se slepou bábou. Ta ji tak vyděsila, že dokonce chvilku koktala. Najednou začala říkat divné věci. Jako že ten chlapec, co se ztratil, plave ve vodě, a několik dní poté ho našli na břehu řeky. Už v tu chvíli se jí začal Sam bát. Dokonce se jí několik dní vyhýbal a dělal, že je nemocný, protože ho vážně děsila, ale dlouho bez ní nevydržel. Už jako dítě na ní byl závislý.

„Jo, máš pravdu, hned zítra s tím začnu,“ souhlasila, i když měla v hlavě pořád ztracenou dívku. Dívku s rudými vlasy.

A přesně jak slíbila Samovi, začala si hledat novou práci. Prošla několik firem, novin a zpráv, ale všude zazněla ta stejná věta: *My se vám ozveme.*

„Dobrý den, co si dáte?“ zeptala se jí mladá servírka s blond loknami.

„Jedno latté macchiato, prosím.“ Otevřela mobil a začala si prohlížet nabídky práce.

„Hned,“ řekla servírka a odešla splnit objednávku. Za minutku byla zpět a položila před Sharon kávu.

„Hledáte práci?“ zeptala se, když viděla, jak si pročítá různé inzeráty.

„Bohužel, dostala jsem padáka.“

„Nám by se výpomoc šikla. Naše kolegyně odešla na mateřskou, takže máme jedno volné místo. Co vy na to?“

Sharon se rozhlédla po malé kavárničce, a pak se podívala na blončku.

„Lepší než nic. Co mi nabídnete?“ mrkla na ni a už se chystala vyslechnout, co pro ni servírka bude mít.

„Co třeba stálý plat?“ zasmála se.

„No, to by mohlo klapnout,“ oplatila jí úsměv.

Kapitola 5.

Práce, kterou Sharon měla, nebyla zrovna ta, po které toužila. Zrodila se k tomu, aby se stala novinářkou. Zatím dělala klidně i servírku, jenže jí nedošlo, že k takovému zaměstnání se nehodí lodičky.

„Umírám,“ padla na gauč a hodila si nohy na stůl. „Kdo by řekl, že servírka nachodí denně tolik, co já,“ stěžovala si.

„Ale růžová ti sekne,“ posmíval se Sam pokaždé, když ji viděl v křiklavé uniformě.

„Haha, vtipný. Jsem dobře placená, mám i skvělé tuzéry, takže si trhni. Takhle si nevydělá ani profi šlapka. Což byl, jen tak mimochodem, můj druhý plán.“

„No jo, sexovat za prachy je sen každé holky,“ zakousl se do muffinu, co mu donesla.

„Nějaký novinky ohledně zmizelé?“

„Jsem novinář, ne detektiv.“

„Nedělej se, vím, že víš, že vím, že nejsi jen tak nějaký novinář. Vždycky něco máš.“

„Jo, mám, ale nechci tě do toho zatahovat.“ Opřel se o gauč a podíval se na ni jako na svou mladší sestru. I když byl vlastně o rok mladší on.

„Mluv,“ hodila po něm vražedný pohled.

„Ne! Protože když se o tom nebavíme, nic se ti nezdá“ Byl odhodlaný mlčet pro její vlastní bezpečí.

„Blbost. Takhle nefunguju. Začni už, nebo tě zabiju!“ zavtipkovala, ale tvářila se vážně.

„Haha, vtipný, ale jak chceš. Ten, co ji unesl, nechal vzkaz. Policie o tom mlží, protože ten vzkaz byl poslán k nám do novin a my máme zákaz o něm mluvit. Stálo tam:

*Hledej, kočička, hledej myšičku,
než bude mít prázdnou mističku.
Kočíčko, hledáš správně,
jen na to musíš jít pořádně.*

*Než myšička vydechne naposled,
poznáš, poznáš její pravý svět.
Myšička ještě stále dýchá,
ale z posledních sil nařiká.
Není čistá, není svatá.
Však ona ví, zač ji Bůh trestá.
Než vydechne naposled,
dozví se její příběh celý svět.“*

Sharon si ta slova opakovala stále dokola, přemýšlela nad tím, co ta báseň znamená. Kdo za ní stojí a co tím myslel. Bylo zřejmé, že Diana provedla někomu něco, co neměla, a ten někdo ji za to trestá. Musela zjistit co a kdo.

„Je mi jasný o co jde,“ přiznal se Sam.

„O co?“ napřímila se zvědavostí.

„To, cos mi říkala, že pomáhala unášet nevinné holky. Někdo si musel zjistit všechno potřebné a došel až k ní. Kdybychom měli seznam nebo tu adresu, kde aukce probíhají, možná bychom zjistili, kdo za jejím únosem stojí. Půjde o někoho z pozůstalých, ale problém je v tom, že policie o té stránce nic neví a já netuším, jak je k ní navést,“ pokrčil rameny. Šlo vidět, že si s tím dělá starosti. Musel nějak pomoci k nalezení Diany, ale nemohl jen tak jít na policii a vše jim říct. Bez důkazů by z něho dělali podezřelého číslo jedna.

„Musíme Yuliana přesvědčit, aby šel na policii a řekl to, co nám“ rozhodla Sharon. „Hned teď,“ vstala, chytila Sama za ruku a vytáhla ho ven z bytu. Ten nic nenamítal. Měl přesně tohle v plánu.

„Jsi si jistá, že máme dobrou adresu?“ ptal se Sam, když zastavili v chudé čtvrti u toho nejhoršího činžáku. Někde dokonce chyběla okna a omítka se rozpadala. Zdálo se, že dům stojí jen tak tak.

„Jo, barmanka mi řekla, že je nemocný. Prý se v pondělí omluvil, a pak dala mi jeho adresu. Bude to třetí patro,“ rozeplula si pás a vystoupila ven.

„Nelíbí se mi tady,“ rozhlédl se po feťáckém ghetu. Nikde nikdo, jen kousek dál byla partička černochů, co si je zaujatě prohlížela.

„Ani mně ne. Vyřídíme to a padáme,“ koukla k partě a chytila Sama za ruku.

„Dobře.“

Chodba domu byla hrozná. Z bytů se ozývaly rány, řev, pláč dětí a hlasitá hudba. Tohle nebylo dobré místo. Smrdělo to tam zatuchlinou a drogami. Sharon i Sam se báli na cokoliv sáhnout.

Konečně se dostali k bytu číslo 258. Zaklepali, ale nikdo neotevřel. Zkusili tedy zazvonit, ale nic.

„Není doma, padáme odsud,“ řekl Sam a už se otáčel, ale Sharon zůstala. Musela se ujistit. Chytila za kliku a otočila s ní. Bylo ode-mčeno.

„Same!“ šeptla na něj. On se vrátil.

„Ne, Sharon. Tohle je vloupání.“

„Jen se podíváme, jestli je doma, a třeba najdeme nějaké důkazy,“ pošeptala a už byla v bytě.

„Ksakru, pořád dokola,“ šel za ní, i když neměl z téhle situace vůbec dobrý pocit. Chtěl si rozsvítit, ale světlo nikde.

„Asi je bez proudu,“ vytáhl mobil a použil baterku na něm, stejně tak udělala i Sharon. Dům ukázal svoje tajemství, a to byl jeden ne-skutečný bordel. Nábytek se pomalu rozpadal. Linka neměla dvířka. V odpadu bylo použité nádobí se zbytky jídla, na němž si pochutnával hmyz. Podlaha se schovala pod nánosem věcí, papírů a bordelu.

„Smrad jako v márnici,“ zacpal si nos. Pachuť rozkládajících se zbytků masa, a ještě něčeho se línula místností, až do jejích úst.

„Se koukni kolem sebe, bylo by divný, kdyby to tu vonělo. Jdu do-zadu, ty zůstaň tady.“

„A co hledáme?“

„Nevím, třeba počítač, flešku, nějaký papíry. Prostě cokoliv,“ pokrčila rameny a šla do zadní místnosti. Asi ložnice. Sam si nechal

